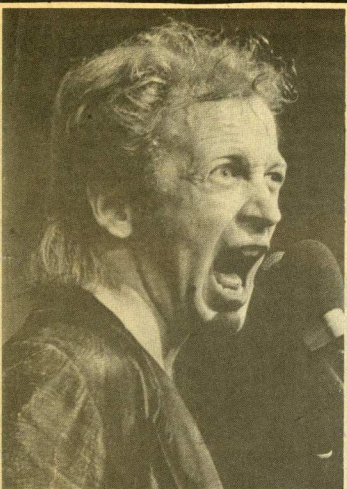
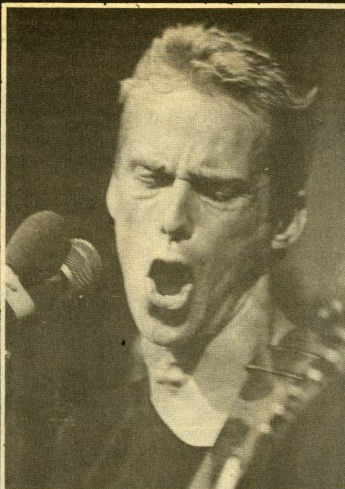

HELGE I KJØTT

CHRIS I THE ALLER VÆRSTE

En lummer helg — og trykkende varme ettermiddager, lørdag og søndag — svant hen med norsk råråkk og nyråkk for opptak beregnet til...Oslos svar på "7000 Riff" (eller ei).

Live-seleksjonen er planlagt utgitt på Torpedo Plater, drevet av folk (pluss "interesserte") rundt de oppløste Hærverk, konserten(e) ble arrangert av de samme, Økorec (det alltid grasrot-støttende studio (byrået) tok det opp, de går vel inn for å mikse det like så. Når kommer så plata? Åpent spørsmål. "Sjokk-Rock": litt sterkt sagt, men vi fikk møte gamle kjenninger — band fra Oslo (for det meste) som utenfor, de fleste trives med en ganske ortodoks form: råk, å danse til, mange norske tekster, mange engelske tekster, endel coverversjoner, pønk, ska-rocksteady — så for all del ikke få sjokk!

Fuck Art, Let's Dance! En betegnende T-skjorte. Ikke nødvendigvis i negative henseender. Men hvor djerv utviklingen og hvor stort framskritt var vi vitne til på norsk råråkk-front sommeren '80?

To band gav avskjedskonsert (på nyl), ett band (som nesten var oppløst) stilte ikke opp, resten råkket videre som alle lot seg forvente av dem. Alle fornøyd?

JEG, jeg savner den lille dose FREEMED støy i norsk råk. Dans er OK, dans er også sunt, men ikke over se at sekken av "Art" kan gjødsle for (en ønskelig) rikere norsk rock-flora/identitet. Gi-faen og stå-på er kort og godt ikke NOK. Gi oss mer SJOKK!!...er mitt opprop i introduksjonen til nok en "konsertrapport" med lupen raskt fokusert på hvert enkeltband, naturlig kronologisk som tåelig (?) subjektivt.

Lørdag ved 5-6 tiden var den lille moderne kunstsenterhallen proppfull av folk. Ingen air-conditioning, kvalmende innestengt luft og sauna-varme åpnet svettporer og lukket humor og sent engasjement hos meg, hos mange andre og hos flere band, visst, visst, eller fikk jeg ikke rett?

Ikke nok med det: man kom litt sent i gang, det ble bekymret og det blir vist film av blonde Bowie med pose-bukser under skranken av lysør i gang med sminket stjerneshow. Og da måtte en synder tømme vommene, plask på gulvet, furore, en helvetes stank, filmen ble avbrutt, lyset tent og etter en laaang 5-minutt dukket en modig vakt opp med bøsse, kost og klut og makte vekke den uutholdelige odørøse dam av oppkast. Og så kom KJØTT som ganske effektivt sparket liv i vellinga med nok et hardtstående Ramanisk sett subtil råråkk som riktignok lett lot seg demme av en noget grøtet PA. Teknisk sviakt tross alt: de forrige minutters ube-

hag lot seg resolutt fortrenge av de sprekeste voksne i dagens rock. Etter forholdene et solid engasjement fra et band som egentlig ikke vil gi faen, og som mest av alt akter å unngå den midlere norske tamhet denne jåttingen med blodløs toleranse og falsk 'in'-appell. Ærlige "ikke-pønkere" som spiller pønk: handling teller, ikke utseende — ENNA (derfor?) er Kjøtt av de mest karismatiske band Norge har og har hatt så lenge en figur som vokalist Helge Gaarder forsøker å sprengre sine egne tinninger. Kjøtt og blod og swing og dans og ACTION uten å leke Iggy-kloninger. Suveren scene-mestring foran to gitarer og forlørende sprint-rytmer. Brennende øyne, sultmende blodårer, hopp, bend og vend — men kassen var musikken?

Fikk Rough Trade fritt velge ett norsk band å gripe kioa i for distribusjon i Mecca, ville det sannsynligvis vært Kjøtt. Det er dette soundet de skaper, en slags ortodoks (men NORSK) og streit knivssod av uskyldig horrorcomix og ufiltrert hurtighet som Swell Maps mestrer (mer "ekstremistisk") i parallelle baner hjemme i England.

Kjøtt har en klassisk maxi-single ute, og når dette leses er en ny 12" EP med 7 kutt fra Kjøtt til for å slafses i stua. Mmm...

Så noe hevvråk fra 1984, 5 unge langhårede med en korthåret (pønk) vokalist som skulle slutte. England står atter høyt i interesse, i dette tilfelle vel mest i hevvi-reivalens gunst. Tungt, 2-4-6-8-tråkkende smeltning av metall og slæsj. Ikke av den mest klisjefri sort råk, men her er å bemerke at dette var grasrot, posør-fri natt-rock som gav vel så god danserespons som Kjøtt til-trakk, men kanskje av en annen type entusiast: de av en litt mer pyknisk og solbrun legning ble så aktivisert til fulle så svetten slite.

1984 er ikke bare hevvråk. Instrumental en "Deilig er Jorden" er en klassiker av deira og går i fort tempo. De kalte seg Avfall før januar 1980, "var" helst et pønkband som, men tidene og motene skifter...

Pause og avdanna promo-filmer (Doors, Stones, Cream, Police, Pistols) for antikkimaks med HÆRVERK, oppløst Oslo-pønkgruppe, som holdt sin andre (eller var-det-flere?) avskjedskonsert (men-kanskje-ikke-sin-siste). En del ting skar seg for dem her i kveld: Låter ble kuttet midtveis, det slår i siksak mellom full muskel, likegyldige knekk og hengslet arroganse. Formodentlig hadde de ikke øvd på flere måneder, og det syntes. Avskjeden (den første) seinventers feiret de med en skuffende vår-single, og vokalist (Harald) skal definitivt være på vei over til Kollaps, en red-

dyrket pønkband av den mer disiplinerte, jernharde sorten, mens bassist Hans-Ottar og trommeslageren nå har startet Psykedeliske Tysterne (om dem senere).

så lange ventepauser denne dagen.

En overraskelse åpnet: Bergens-dikt med en Baste Grøhn flankert av Bergens Gode Hensikts 5-stjerne The Alle Værste og deres taktfaste, taktfulle rocksteady-knall av en mer "løs", improvisert art enn vi ellers kjenner fra TAV's vante sjøbergingsbakst. En litt rar bismak kom ut av det — ingen spark med spisse sko for nå...en mikstur av (forgangen?) fest-(fin?)-kultur med dengeridress og ord-på-sleip, mysende observasjoner om GateLiv, vin, spy, vann, spill, Natten (i drift) "Å, hvilket jævli land, har vi ikke fått nok problemer nå?" med og uten komp. En stubbe stammer fra Vinduet 1970, skål og vær trist. Ellers må en jo til Grøhns og TAV's inntekt meddele at de sto nærmest de u-forutsette virkemidler på "Sjokk-Rock" — ja, et (delvis) vellykket(?) provisorisk "eksperiment" som høstet applaus fylldig nok. "Art" å danse til, men alle lyttet i stedet, på hvil!

Har sommeren gjort OSLO BØRS om til en mildere traktor? Eller varmet de bare opp

breiskuldra menn med en kvinnelig bassist som holder kontakt med arbeidet og som inntar et åpenbart mer "politisk" rettet standpunkt (versus Kjøtt) til liv, rett og rock uten å gi seg ut for noe annet enn det de er: ektefolk som tror på det de driver med, holder seg unge til sinns, bieffer saftig sarkasme og biter tømmerstokker på tvert (nåvel, det siste...). Bekjemp slapphet og urett, fortsett kampen, og ikke minst: Gi Ut Ny Plate Snøgg, hilser vi (bandet) Oslo Børs for denne gang. Fremad!

Psykedeliske TYSTERNE: en pussig, men slående normal norsk (og nyfødt) miljø-brygg (4 mann, to ex-Hærverk). Vokalist minste litt om Ole Paus, og de insisterte på å beholde det Barba-papir-rotende lys-lærret: ekstra fargebobler å holde oppmerksomheten ved like med. Noe psykedelisk... Musikken: milevis vekk fra Hærverk-pønk og pønk ellers. En med-sammensvoren yttret noe om assosiasjon med new-wave

mindre kjent konsentrasjons-leir enn Auschwitz og fortsetter i reprise (71) der de slapp for jul en gang. Det er og blir med samme klimaks: en STOR versjon av Velvet-klassikeren (tidens tøff-tøff-marathon) "Sister Ray" tilslutt, hvor telefonrådene går amok og vokalistens hanglende hender henger på grensen av Skjelven. Det er da det er moro med dekadense. Back to the black...

KOLLAPS var etter rykter å dømme oppløst, men ble omsider kun om-innredet med (mellem anna?) vokalist-skifte. De stod på programmet, men forble borteværende.

Så THE ALLER VÆRSTE avsluttet hele "Sjokk-Rock" på knapp tid. Bergensbandet for Heldid har allerede fått bred dekning i denne blekke (med all selvsagt grunn). Egentlig for lettvis å mistenke dem for 2-Tone-vognpåkø og påtatt Costello-Erg-Anost.

Se, TAV lever i kollektiv for et spektrum engelske strømninger de gjør til norsk og sitt eget. Gå hjem og jog med The Aller Værstes lovende single og lekke (ferskere) EP. Full dans til Farfisa og en gymnastisk smell på tørt skinn (suverent batteri!) En lubben og en tynn gitarist, en lubben bassist, Farfisa-spiller, trommer. Sang-på-skift, hopp og jobb.

(på savn) vel i havn?

SJOKK ROCK

AV JAN ARNE HANDORFF
Foto: FIN SERCK-HANSEN

TONE I BLAUPUNKT

Lordagens fjerdeband BLAUPUNKT holdt sin tredje avskjedskonsert: mystifiserende, for etter samspillet-heten å dømme var dette så levedyktig, såpass levende, at det å gå i oppløsning tilsynelatende ville være som å kjøre en springkniv i sin egen rose: Et Selvmord. Nåvel, "avskjeden" er egentlig ikke så abrupt og dramatisk: Debut-single har de utgitt (til souvenir), og de skal fortsette (i lav profil), muligens utgi en plate til...

Blaupunkt: en "hard" ramme (komp på to elegant snittende sakser av solo- og riff-gitarer, bass og knallert-batteri) og et "bløtt" (blått) midtpunkt (vokalist Tone Rønningens egen type "blues" på trøinnersk aksent, høy kauking og opp-advendte, ut-advendte rop på grensen mellom det sjarmende aggressive og det sensuelle-med-kloen-på-lur).

Støtt og profft som en klippe, låt på låt av effektiv rosa/gul sublimitet: en lys, optimistisk råråkk.

Troinneh, Tørteberg, X-Ray (Spex), Wenche Myhre, Monochrome Set, Advrtes, Banshees og Aud Schönemann har lite med Blaupunkt å gjøre, så hvorfor ramse opp alle disse? Akk, denne underbevisstheten... Blaupunkt smidde jernet mens det var varmt, og forføring av de våkne av hallens forsamling ble prosessens innlysende resultat: Full klaff (bortsett fra denne PA'en), nesten dobbelt sett og en stolt 'avskjed' fra Blaupunkt. At de måtte oppløses...(!!) (men hva ofrer man ikke for sitt interpersonlige velvære?)

Søndag tilbød et mildere, mindre "kaotisk" (men desto mer tidsprettet) program mellom 13.00 og 17.00. Ikke fullt så folksomt og ikke fullt

med den mymyyke versjonen av soul-klassikeren "Tracks of My Tears"? Sannelig en soft start for en av Oslo's hardeste, beste og mest age pønkband (ved siden av Kjøtt). Men så kom infernoet av het hets mot formenn, superstars, Forsvaret og Fascisme held ned til VesleLords av norsk pusekatte-råk. Som vi kjenner fra Oslo Børs. Nylig fikk institusjonen (altså Oslo Børs) ad lovns vei tvunget råk-bandet Oslo Børs til å måtte skifte navn snarest i protest mot plagiat. Ja, Le av det norske "demokrati" vante videre til Oslo Børs' dans engasjerte (selv om jeg har sett dem i bedre form før).

Som Kjøtt består Oslo Børs av "voksne" folk, de kom ut med en sterk magsingle julen '79 som møtte ekstremt delte meninger ut blant folk, men som solgte rekordgodt på tross av rare kontroverser. 3 kraftige,

Doobie Brothers, en respekt insider sammenliknet noe med PiL, men la oss bringe det hele på jorda:

Det var allsidig frirock i norske turnsko på åpenbar jakt etter profil. Men holdningen var klar, som på versjonen av Neil Young's "Hey Hey Hey, My My My". RnR vil aldri dø. (Gikk veien into the black eller into the blue?)

BABIJ JAR var definitivt into the black som med Lou Reed, Detroit og Tunngrock. En sentrum, storkledd vokalist i spinkel, sigis mellom fingrene, spisse sko. Hans stivnede, krønke urolighet vakte lett interesse. Han vrisket lett til støyende, mørke, tråkkelige gitarer — et mimikk-talent midtveis Joey Ramone og en kabaret-sanger uten smørøye. Som jeg sa...en mildt interessant "image patheque". De har valgt navnet sitt etter en

TAV er ikke av de mest karismatiske sceneband man kan komme over (mangel på karisma: den norske prototype?), men herregud, hva kan man vente så lenge det praktisk talt ikke finnes norske referenter som kan igle dem fram til nye maksimale ytelser og Nye standarter? Men så har vi jo det daglige brød å strebe etter, og TAV må fortsette å holde seg gode (bedre!) for levedødet. Hold ikke bare koken! TAV utøvet ikke mer enn forventet trykk på "Sjokk-Rock", og etter å ha vært vitne til dem 4 ganger i strekk over en 3-ukers-periode, følte jeg meg mett på TAV-onstage...for en stund.

Da "Sjokk-Rock" og TAV var over, slite regnet forlørende over Høvikodden. Noe hadde gjæret denne helgen — nemlig en lummer følelse. Går utviklingen fort nok?